

ผม เลี้ยง ลูก เอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นเรศ สุรสิทธิ์
หนึ่งบทบาทของพ่อที่อยากให้ลูกรู้

ผม
เลี้ยง
ลูก
เอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

หนึ่งบทบาทของพ่อที่อยากให้ลูกรู้

ผมเลี้ยงลูกเอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นเรศ สุรสีทธิ

ISBN : 974-91611-5-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2547

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or copied in any form or any means-graphic, electronic, or mechanical, including taping, or information storage and retrieval systems-without written permission of the publisher (Asst. Prof. Dr. Nares Surasith).

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ดวงกลมสมัย จำกัด

15/234 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทระเกษม เขต

จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทร. 0-2541-7375,

0-2930-7733 โทรสาร 0-25417377, 0-2930-7733

Email: dktoday@inet.co.th

พิมพ์ที่ : บริษัท พี. เอส. เพรส จำกัด

5,7 หมู่ที่ 6 หมู่บ้านเจ้าพระยา ถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลา

ธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทร. 0-28896225-6 โทรสาร 0-2889-6592

บทนำ

หนังสือชื่อ **‘ผมเลี้ยงลูกเอง’** เป็นการเล่าประสบการณ์การเลี้ยงลูกของพ่อลูกอ่อน ผู้ซึ่งได้มีโอกาสในการเลี้ยงลูกด้วยตนเองตั้งแต่แรกเกิด และแม้ว่าภาระในการเลี้ยงลูกของผมจะยังไม่สิ้นสุดเพราะลูกๆ ยังเล็กกันอยู่ก็ตาม แต่การเลี้ยงลูกในช่วงที่ผ่านมาก็เป็นอะไรที่น่าประทับใจ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่หาได้ยากที่ผมอยากนำมาแลกเปลี่ยนกับท่านผู้อ่านว่าการเลี้ยงลูกของคุณนั้นเหมือนกับการเลี้ยงลูกของผมหรือไม่

เป้าหมายของการเล่าเรื่องการเลี้ยงลูกในหนังสือเล่มนี้ อาจจะไม่ละเอียดทุกขั้นตอนเพราะตัวผู้เล่าเองไม่ประสงค์ที่จะนำรายละเอียดทั้งหมดมาตีพิมพ์เพราะจะทำให้หนังสือเป็นนวนิยายไป ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเขียนเพื่อให้คุณพ่อทั้งหลายที่คิดจะใช้เวลาสักสองสามชั่วโมงในวันแบ่งมาให้กับกับการเลี้ยงลูก ดูแลเอาใจใส่ลูกเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระผู้เป็นภรรยาที่ต้องทำงานบ้านอีกมากมายก็น่าจะเป็นการดี อีกอย่างหนึ่งผมถือว่าการเลี้ยงลูก การได้ดูแลพวกเขาและการได้อยู่กับพวกเขาคือการพักผ่อนที่ดีที่สุด แม้การดูแลพวกเขาอาจไม่ดีและสมบูรณ์เท่ากับผู้เป็นแม่ก็ตาม แต่ในฐานะที่เป็นพ่อทั้งต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวด้วย ผมคิดว่าผมทำหน้าที่ของความเป็นพ่อดีในระดับที่ตัวเองพอใจ และเมื่อลูกๆ ได้อ่านก็อาจจะเป็นเครื่องเตือนใจพวกเขาไม่ให้ทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณเลี้ยงเขามาไม่ประสงค์จะให้เกิดขึ้นกับพวกเขาได้ไม่มากนัก

ในหนังสือเล่มนี้ผมได้พูดถึงลำดับการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของลูกทั้งสองคนโดยจะเน้นที่ลูกคนโตเพราะมีความเด่นชัดในเรื่องการพัฒนาการมากกว่าน้องคนเล็ก แม้ว่าอายุเขาทั้งสองคนจะยังน้อยอยู่ก็ตาม แต่ว่าวิธีการที่ผมได้ทำและได้เล่าในหนังสือเล่มนี้ก็จะยังดำเนินต่อไปจนกว่าจะเห็นผลตามที่ตัวเองตั้งใจไว้ เช่นการพูดกับลูก อบรมลูก สอนลูกด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ การเลือกโรงเรียนที่เน้นด้านคุณธรรม จริยธรรมมากกว่าด้านภาษาและวัฒนธรรมต่างดาว การลงโทษลูกเมื่อทำผิด การขอโทษลูกเมื่อพ่อทำผิดพลาด เป็นต้น

เป้าหมายหลักในการเขียนหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการเลี้ยงลูก ตามที่ผมกล่าวไว้ในพารากราฟแรกซึ่งวิธีการเลี้ยงลูกที่ผมทำและได้อธิบายในหนังสือเล่มนี้อาจจะถูกหรือผิดก็ได้ แต่เหนือสิ่งอื่นใดสิ่งที่พ่อแม่ทุกคนมีให้ลูกเหมือนกันน่าจะเป็นความรัก ความห่วงใย ความปรารถนาดี อยากให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิต การศึกษาเล่าเรียน หน้าที่การงานและชีวิตครอบครัวด้วยกันทั้งนั้น เมื่อผู้ที่อยู่ในฐานะลูกทั้งหลายมีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็ให้เข้าใจเลยว่า พ่อแม่ของคุณก็ปฏิบัติต่อคุณไม่ต่างจากที่ผู้เป็นพ่อในหนังสือเล่มนี้ปฏิบัติต่อลูกเช่นกัน

ผศ.ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

ด็อกเตอร์พ่อลูกอ่อน

มิถุนายน 2547

บทนำ(ฉบับพิมพ์ใหม่)

หนังสือชื่อ **‘ผมเลี้ยงลูกเอง’** เล่มนี้ผมได้เขียนและวางจำหน่ายในปี 2547 จำนวนเพียง 2,000 เล่มและก็ขายหมดในเวลาไม่นานนัก โดยการพิมพ์จำหน่ายครั้งนั้นไม่ได้ใส่ชื่อตัวเองในฐานะผู้เขียนไว้ (เพราะอายและไม่รู้ว่าการเลี้ยงลูกแบบที่เราทำอยู่จะให้ผลออกมาเป็นอย่างไร) แม้จะมีผู้อ่านที่เห็นชื่อหนังสือในปกหลังของหนังสือของผมเอง สอบถามว่าเล่มนี้ยังมีจำหน่ายหรือไม่ก็ตาม แต่ผมก็ไม่ได้นำมาตีพิมพ์

ผลอแป็บเดียวครับ เวลาได้ผ่านมากเกือบ 18 ปีแล้ว ลูก ๆ โตกันหมดแล้ว คนโตจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีนี้ และสามารถสอบเข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้ในปี 2563 นี้ ส่วนคนเล็กก็อยู่ปีสุดท้ายของระดับมัธยมศึกษาในปีนี้นั่นเช่นกัน โดยทั้งสองคนล้วนแต่เรียน EP Program แต่คนละสายกัน โดยพี่สาวเรียนวิทย์-คณิต ส่วนน้องชายเรียนศิลป์-ภาษา

การนำหนังสือเล่มนี้มาวางจำหน่ายทาง E-Book จึงขอแจ้งท่านผู้อ่านไว้ก่อนว่าข้อมูลทั้งหมดเป็นข้อมูลเดิมสมัยเมื่อ 18 ปีที่แล้วส่วนบทสุดท้าย ผมจะสรุปผลประกอบการของการเลี้ยงลูกแนวนี้ หลังผ่านไป 17-18 ครับ ว่าลูก ๆ เป็นอย่างไรบ้าง

ถือเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครับ

ผศ.ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

31 มีนาคม พ.ศ. 2563

สารบัญ

บทนำ	
สารบัญ	
อยากมีลูกใหม่	9
ลูกคนแรก	13
หน้าเหมือนใครทว่า	17
ชื่อเล่นอะไรดี	20
พ่อแม่ใหม่หัดเลี้ยง	23
พูดอะไรกับลูก	30
อาบน้ำใหม่ลูก	39
อ้อลูกอ้อ	42
รักลูกให้ดี	46
ไปเที่ยวไหนดี	49
ใครเจ็บ	55
ลูกคนที่สอง	59
ลิซ่าเปลี่ยนไป	66
ลิซ่าอ่านหนังสือ	70
รักลูกคนไหนมากกว่า	73
ใครเห็นใครก็ดำ	78
ลิซ่าเข้าโรงเรียน	81
ลิซ่าเรียนอะไร	36
การแสดงของลิซ่า	96
สิ่งที่พ่อปรารถนา	101
บทส่งท้าย	106
18 ปีต่อมา	111

‘..... สิ่งที่พ่อแม่ทุกคนมีให้ลูกเหมือนกัน
น่าจะเป็นความรัก ความหวังใย ความปรารถนาดี
อยากให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิตการศึกษาเล่า
เรียน หน้าที่การงานและชีวิตครอบครัวด้วยกันทั้งนั้น
เมื่อผู้ที่อยู่ในฐานะลูกทั้งหลายมีโอกาสได้อ่านหนังสือ
เล่มนี้ก็ให้เข้าใจเลยว่า พ่อแม่ของคุณก็ปฏิบัติต่อคุณ
ไม่ต่างจากที่ผู้เป็นพ่อในหนังสือเล่มนี้ปฏิบัติต่อลูก
เช่นกัน’

แทนความรู้สึกพ่อแม่ทุกคน
ผศ.ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

อยากมีลูกใหม่

เข้าใจว่าพ่อแม่ทุกคนก่อนแต่งงานจะคุยกันเรื่องการมีบุตร ว่า
เราจะมีลูกกันกี่คน มีลูกสาวกี่คน ลูกชายกี่คน ยิ่งกว่านั้นบางคนคิดไปถึง
ว่าอยากให้ลูกเป็นอะไรเมื่อโตขึ้น เช่นอยากให้ลูกเป็นทหาร เป็นตำรวจ
เป็นคุณหมอ เป็นต้น ซึ่งอาจเป็นความฝันของคุณพ่อคุณแม่บางคู่ก่อนหรือ
หลังแต่งงาน

สำหรับตัวผู้เขียนเองแล้ว ก่อนแต่งงานไม่ได้วางโครงการว่าจะมี
ลูกกันด้วยเหตุที่เข้าใจว่าการมีลูกจะนำแต่ความทุกข์มาให้ ทุกข์ที่มองเห็น
ในขณะนั้นก็คือ ทุกข์เพราะกลัวลูกทำตัวไม่ดี กลัวไปติดเหล้าติดยา ถ้าได้

ลูกสาวก็กลัวเขาทำตัวไม่เหมาะสมไปมีสามีก่อนวัยอันควร กลัวเขาไปเที่ยวกับผู้ชายกลับบ้านดึกๆ ตื่นๆ ทำให้ผู้เป็นพ่อแม่ต้องเข้าใจอยู่ที่บ้าน พ่อแม่พูดอะไรก็ได้ ไม่ฟังชะอย่าง ใครจะว่าอะไรก็ตาม กลัวเขานำความทุกข์โดยการนำลูกมาให้เลี้ยงหลังจากที่เขามีลูกแล้วและไม่มีเวลาเลี้ยงลูกเอง เป็นต้น ส่วนถ้าเป็นลูกชายก็กลัวว่าเขาจะเป็นนักเลงหัวไม้ วันๆ นำแต่เรื่องเดือดร้อนมาให้พ่อแม่ กลัวเขาคบเพื่อนที่ไม่ดี กลัวเขาติดยาบ้า กลัวติดเหล้า ติดบุหรี่ กลัวเขาทำตัวเป็นปัญหาของสังคม กลัวเขาขี่มอเตอร์ไซด์ซึ่งก่อความเดือดร้อนให้กับคนอื่น และนำความเดือดร้อนมาสู่พ่อแม่ รวมถึงความกลัวที่มีต่อปัญหาต่างๆ ที่พบเห็นแทบทุกวันในสังคมไทยปัจจุบัน ยอมรับว่าในช่วงนั้นคิดหนักเรื่องการมีลูกเพราะมองเห็นแต่ปัญหาที่ตามมา โดยเราทั้งสองคนลืมนึกถึงข้อดีและสายเลือดที่ดีของผู้เป็นทายาท ลืมนึกไปว่าถ้าได้ลูกที่ดื้นจะทำให้พ่อแม่ภูมิใจมากขนาดไหน ลืมนึกไปว่าลูกที่ดีในสังคมปัจจุบันมีอยู่มากมายแต่ไม่ค่อยเป็นข่าวเท่านั้นเอง ลืมนึกไปว่าตอนแก่เฒ่าถ้าไม่มีลูกมีหลานจะรู้สึกเหงามากขนาดไหน ลืมนึกไปว่าทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่บ้างนั้นจะให้ใครรับช่วงดำเนินการต่อไป เป็นต้น

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูกเพราะต่างก็ต้องทำงานปากกัดตีนถีบ ซึ่งความจริงแล้วการทำงานก็ไม่ใช่เพื่อใครที่ไหน ล้วนแต่เพื่อลูกๆ ของตัวเองด้วยกันทั้งนั้นแต่ลูกๆ ก็เลืกเกินกว่าที่จะเข้าใจในสิ่งที่พ่อแม่ทำ ลูกบางคนมองว่าพ่อแม่ไม่ให้ความสำคัญกับตัวเอง เลย